

lemmer af et indre aandeligt Samsund, der kan
 der gjøres Noget for at forhindre, at Sam-
 fundets Medlemmer maae falde det Offentlige
 og Sattigvæsenet til Byrde; men det skeer ikke
 ved Menighedsraad, som oprettes efter en Be-
 slutning af Majoriteten i en Sognemenighed;
 Tiden dertil er endnu ikke kommen; jeg ind-
 rømmer, at der er en kirkelig Kærlighed, som
 gaader igjennem Folket i Danmark; det er en
 stor Glæde og kan blive til en stor Velsignelse,
 men lad os give denne Kærlighed, denne Bæve-
 gelse Tid til at udvilde sig, lad den saa selv
 skabe sine Former, og ikke binde den til Noget.
 Jeg veed meget vel, at Ministeren siger, at
 efter denne Lov oprettes der kun frivillige Me-
 nighedsraad, at de ikke blive nogen Menighed
 paatvungne; i en vis Henseende er det en
 Sandhed, men det er dog en Sandhed med
 Modification. Der er Noget ved denne Lov,
 som i en vis Henseende er, det kan ikke negtes,
 en Løffemad, der er Noget ved denne Lov, som
 i en vis Henseende er et Gode, som man kunde
 ønske at erholde; det er blevet sagt af fore-
 gaaende Talere, men jeg skal gjentage det, — per-
 sonlig følger jeg ikke dette Tryk — men det er vist,
 at for dem, som have løst Sognebaandet, er
 der her i Loven en Bestemmelse, som er meget
 rigtig og god; naagtet jeg dog maa indrømme,
 at jeg maatte ønske, at man i den Henseende
 gik videre, og hvis jeg skulde stemme for Loven,
 maatte der ske den Tilsporing, at de, der havde
 løst Sognebaandet, skulde have Ret til at be-
 nytte Sognets Kirke ogsaa til Altergang; den
 ærede Minister veed, at der i den Henseende
 er indkommet ikke saa Ansøgninger, og det kan
 ikke nægtes, at skulde de have Noget, som kunde
 kaldes en naturlig Ret til Kirken, da maatte
 det være Retten til at benytte Sognets Kirke;
 den fremmede Kirke, i hvilken de høre den
 Præst, som de fortiden have sluttet sig til, kan
 jeg ikke betragte anderledes, end at dette Sogus
 Menighed maa have Ret til at sige: Vi have
 fortrinsviis Ret til Kirken og til Stolestaderne
 i Kirken, og fordi en Mand har løst Sogne-
 baandet, fordi han for en Tid har sluttet sig
 til en anden Præst, saa har han ikke, naar han
 svarer Tiende til sin Sognkirke, derved opgivet
 sin Ret til sit Stolestade, han maa kunne faae
 Plads i Sognets Kirke. Det er denne Be-

tragtning jeg ønsker at gjøre gjældende, og jeg
 tror ikke, at den ærede Minister skal kunne
 ordne disse Forhold paa en anden Maade, jeg
 tror, at han bliver nødsaget til at gaae denne
 Vej. Naar jeg før sagde, at Sagen ikke er
 saa ganske frivillig, saa skal jeg tillade mig at
 berøre et Punkt i § 2, som ikke tidligere er
 bleven omtalt; jeg indrømmer, at det er en
 meget ømsindlig Sag at tage fat paa, men jeg
 skal dog ikke undlade at omtale det; Sagen er
 frivillig fra Menighederens Side, men den er
 ikke frivillig fra Præsterens Side; Præsten kan
 vel i nogen Tid være imod Drettelsen af et
 Menighedsraad, men naar et Aar er gaaet, saa
 er det forbi; saa skal Spørgsmaalet afgjøres
 af Kirkeministeriet efter Indstilling fra Provst
 og Bisshop, og jeg skulde tage meget feil, hvis
 en Cultusminister som den nærværende, der har
 saa stor Kjærlighed for Menighedsraad, skulde
 ville undlade at give det forlangte Samtykke;
 nei, Præsten skal høre sig, han skal have Me-
 nighedsraad; det kan være rigtigt, at der er en
 eller anden Præst, som fortjener en saadan
 Behandlingsmaade, men jeg vil spørge den
 ærede Minister og hvilke Andre, der hylde
 denne Mening, om de virkelig troe, at dette vil
 blive til Velsignelse for Menigheden? Jeg for
 mit Vedkommende tror det ikke, men man maa
 og kan ikke vente Andet, end at Menigheds-
 raadene, valgte paa denne Maade, maae blive
 Præstens værste Modstandere; man kan i det
 Mindste let tænke sig, at noget Saadant kan
 ske; naar man tager Hensyn til den Strøm-
 ning, som nu gaader gjennem den danske Folke-
 kirke, ligesom jeg heller ikke tror, at denne
 Tanke er fremmed for Danmarks Cultusmi-
 nister. Det er jo saa, at naar der kommer en
 ung, begavet og lidlig Præst til Menigheden,
 saa gjør han sig gjældende paa en kraftig og
 tillige en for Menigheden vækkende Maade.
 Det kan blive til stor Velsignelse, naar han
 faaer Lov til at røre sig og man ikke griber
 ind og forstyrer den sjældkelige Strømning,
 som kommer frem; thi naar begge Parter lære
 at kjende hinanden og forstaae hinanden, kan
 det gaae godt; men skal den sjældkelige Mod-
 stand, der kan komme frem mod en saadan
 Præst, gjøre sig gjældende, saa er det den visse
 Maade at drive ham bort fra Sognet paa, og